

он който отвори на слънниятъ очитъ да направи шото и този да не умре? (38) Исусъ прочее пакъ като тжжеше въ себе си и два на гробѣтъ. То бѣше пещера, и на нея лѣжеше камикъ. (39) Казва Исусъ: Дигни те камикътъ. Казва му Марта, сестрата на умрѣлиятъ: Господи, смърди вече, защото е четвъродневенъ. (40) Казва ѝ Исусъ: Не ти ли кавахъ, не ако повѣрвашъ, ще видишъ славата Божия? (41) Тогазъ дигнаха камикътъ дѣто лѣжеше умрѣлиятъ. А Исусъ дигна очи на горѣ и рече: Огче, благодарю ти, че ми послуша; (42) и азъ знаехъ, че винаги ми слушашъ, но Уза предъстоящиятъ народъ рѣкохъ, *тога* за да повѣрватъ, че ти си ми проводишъ. (43) И това като рече, възгласи съ голѣмъ гласъ: Лазаре, излезъ внѣтъ. (44) И излезе умрѣлиятъ, рцѣтъ му и нозѣтъ му повити въ саванъ, и фланцето му бѣше забрадено съ кърпа. Казва имъ Исусъ: Распвийте го и оставте го да си иде. (45) Тогазъ мнозина отъ Юдеитѣ които бѣха дошли при Мариа, ви видѣха, това и сторилъ Исусъ повѣрвахъ въ него. (46) А нѣкои отъ тѣхъ отидоха при Фарисейтъ и казахъ имъ: *есмико* що направи Исусъ. (47) Тогазъ първосвященникитѣ и Фарисейтъ чебраха съборъ, и говорѣха: Что да сторимъ? защото този человекъ много чудеса прави. (48) Ако го оставимъ така, всякакъ ще повѣрватъ въ него; и ще дойдатъ Римлянитѣ и ще истребятъ и мѣстото и народътъ ни. (49) А нѣкой си отъ тѣхъ на име Канафа, който бѣше първосвященникъ прѣзъ тази година, рече имъ: Вий нищо не знаеете; (50) *шднто* размишлявате, че не по добръ намъ да умре единъ человекъ за народътъ, а не да загине цѣлъ народъ. (51) И това отъ себе си го не рече; но понеже бѣше първосвященникъ прѣзъ оная година пророкува, че ще умре Исусъ заради народътъ. (52) И не току за народътъ, но и за да събере на куцъ разсѣянитѣ чада

Божии. (53) И тѣй, отъ онзи день сговори хъ се да го убийтъ. (54) За това Исусъ не ходѣше вече аяно между Юдеитѣ, но оиде отъ тамъ на мѣстото близу до пустынята, въ градъ нарицаемый Еффраимъ, и тамъ живѣеше съ ученицитѣ си.

(55) И *юнаближаваше* пасхата на Юдеитѣ; и мнозина отъ това мѣсто възлѣвохъ прѣди пасхата въ Иерусалимъ да очистятъ себе си. (56) Тогазъ *търсѣхъ* Исуса, и разговаряхъ се помежду си като стоехъ въ храмѣтъ: Какъ ви се струва? нѣма ли да дойде на празникътъ? (57) А бѣха дали заповѣдь и първосвященникитѣ и Фарисейтъ ако разбере нѣкой дѣе да навѣсти, за да го уловятъ.

ГЛАВА 12.

А шестъ дни прѣди пасхата дойде Исусъ въ Витания, дѣто бѣше бившійтъ умрѣлъ Лазаръ, когото въскреси отъ мъртвитѣ. (2) И бивашихъ му тамъ вечеря, и Марта слушуваше; а Лазаръ бѣше единъ отъ тѣзи които сѣдѣхъ съ него наедно на трапезата. (3) Тогазъ Мариа взъ една литра често драгоцѣнно миро нардъ и помаза нозѣтъ Исусови, и отри нозѣтъ му съ космѣтъ си; и къпата се испълни отъ благоуханието на мирото. (4) Тогазъ единъ отъ ученицитѣ му, Юда Симоновъ Искаротски, който щѣше да го прѣдаде, казва: (5) Защо да се не продаде това миро за триста динари, и да се дадатъ на сиромаситѣ? (6) А това го рече, не защото го бѣше грижа за сиромаситѣ, но защото бѣ крадецъ, и *той* имаше кансатъ, и носѣше каквото туряхъ въ кансатъ. (7) Тогазъ Исусъ рече: Недѣйте я; за де нѣтъ на погребението ми, го е задрѣжала. (8) Защото сиромаситѣ всякога имате съ себе си, а мене всякога нѣмате. (9) И разумѣхъ голѣмо множество отъ Юдеитѣ че е тамъ; и дойдохъ, не току за Исуса, но да видятъ и Лазаря, *сего*го въскреси отъ мъртвитѣ. (10) А първосвященни-

с Гл. 9; 6.
м Ст. 4; 23.
Гл. 12; 30.
Гл. 20; 7.
Гл. 2; 23.
12; 11, 18.
и Псал. 2; 2.
26; 3; 12.

Лука 22; 2.
Гл. 12; 19.
14; 16.
и Лука 3; 2.
18; 14.
и Гл. 18; 14.
и Иса. 49; 6.
2; 2.

и Гл. 10; 16.
2; 14-17.
и Гл. 4; 1, 3.
и Виж. 2 Лѣт. 13; 19.
и Гл. 2; 13.
и Гл. 7; 11.
и Гл. 11; 1, 43.

и Мат. 26; 6.
14; 3.
и Лука 10; 38, 39.
Гл. 11; 2.
и Гл. 13; 29.
и Мат. 26; 11.
14; 7.
и Гл. 11; 43, 44.